

The Present Advantages of Faith

விசுவாசத்தின் தற்கால நன்மைகள்

R 5716

“விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாத காரியம்; ஏனென்றால் தேவனிடத்தில் சேருகிறவன் அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுகிறவர்களுக்குப் பலன் அளிக்கிறவரென்றும், விசுவாசிக்க வேண்டும்.” எபிரேயர் 11:6

அப்போஸ்தலர் பவுல் இந்த வசனத்தில் தெய்வீக சந்தோஷத்திற்கான ஒரு பொதுவான கொள்கையை கூறுகிறார். தேவன் முரட்டுத்தனமான மிருகங்களிடம் தொடர்பு கொள்வதுபோல மனுக்குலத்தோடு தொடர்பு கொள்வதில் சந்தோஷமடைவதில்லை. தேவன் மனிதனை மிருகங்களைப்போல வெறும் உடல் பிரகாரமான சந்தோஷத்தை மாத்திரம் அனுபவிக்கும்படி உண்டாக்கவில்லை. மனிதன் தன் சிருஷ்டிகரை மகிமைப்படுத்தவும், அவரைப்பற்றிய அறிவைப் பெறவும், தேவன் கொடுத்த இயல் திறன் மூலம் முழுமையான சந்தோஷத்தையும், ஆசீர்வாதங்களையும் அனுபவிக்கவும் உண்டாக்கப்பட்டான்.

மனிதன் ஏற்ற காலத்தில் தனது சிருஷ்டிகரின் மகிமையான குணலட்சணத்தையும் தான் உண்பாக்கப்பட்டதின் நோக்கத்தையும் காண வருவதினாலும், இவைகளை எல்லாம் பாராட்டும் திறமையில் வளர்வதினாலும், அவன் மிக அதிகமாக ஆசீர்வதிக்கப்படுவான். நேர்மையான இருதயத்தை உடையவர்களாக ஆனவர்களுக்கும் தங்களை சிருஷ்டித்தவரின் மகா நோக்கத்தை உறுதிப்படுத்த விருப்பம் உடைய அனைவருக்கும் பெறப்பட்ட அறிவு தேவனிடம் முழு நம்பிக்கையைக் கொண்டு வரும். சாத்தான் மற்றும் அவனது ஆட்சியின் அடிமைத்தனத்தில் மனுக்குலம் இப்போது பாவம் மற்றும் யுகங்களின் அனைத்து பலவீனங்களுக்கும் அடிபணிகிறார்கள். மனிதன் அண்ட சராசரத்தின் விந்தை காட்சியாக இருக்கிறான். தேவனுடைய எல்லையற்ற ராஜ்யத்தில் அனைத்து பரிசுத்த ஜீவிகளுக்கும் மனிதன் திகைப்பு மற்றும் வருத்தத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானமாக இருக்கிறான். நூற்றாண்டுகளாக பாவத்தின் கீழாக அவனது அனுபவங்கள், அவனது பலவீனங்கள், அவனது சீரழிவு மற்றும் அவனது பாடுகள் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த போதனையை கொடுத்து வருகிறது. மேலும் தேவனுக்கு கீழ்ப்படியாததின் பலனாக மனதில் பதிகிற பாடங்களை

கொடுத்து வருகிறது.

மகா யேகோவா, மேசியாவின் யுகத்தில் மேசியாவின் மூலம் வல்லமையுள்ள ஒரு வேலையை செய்வார். அந்த வேலை நீண்ட காலமாக குருடாயிருந்த அனைத்து கண்களையும் தேவனுடைய தேவத்துவத்தின் மகிமையின் ஒளியை காணும்படி திறப்பதாகும். நீண்ட காலமாக செவியாயிருந்த அனைத்து காதுகளையும் சத்தியக்குரலை கேட்கும்படி திறப்பதாக இருக்கும். மனித குமாரர்கள் அவர்களது மாசுகளி-ருந்து கழுவப்படுவார்கள். அவர்களது காயங்களும் அழுகிப்போன புண்களும் மகா மருத்துவரால் எண்ணை வார்த்து, கட்டப்பட்டு படிப்படியாக குணமாக்கப்பட்டு அவர்களது கந்தலான வஸ்திரத்துக்கு பதிலாக நீதியின் வஸ்திரம் கொடுக்கப்படும். ஆசீர்வாதத்தின் பொற்காலத்தின் முடிவில் மனிதன் வஸ்திரம் தரிப்பிக்கப்பட்டு, நீதியான இருதயத்துடன் மகிமையான சிருஷ்டிகரின் சாய-ல் மாம்சீக சாரத்தில் நிற்பான்.

மனிதன், தேவனின் முழு சாயலை அடைந்த பிறகு, இனி விசுவாசத்தின் விசேஷித்த வளர்ச்சி தேவைப்படாது; ஏனெனில் விசுவாசம் அவனில் இயற்கையாகவே இருக்கும். அவனது சிருஷ்டிகரோடு தொடர்பை பெறுவான்; மறுபடியும் அவன் தேவனுடைய ஒரு பிள்ளையாக இருப்பான். அவன் தன் சிருஷ்டிகரை அறிந்து கொள்வான். ஆதாம் கூட தனது பூரண நிலையில் தேவனை அறியவில்லை. அவன் பாவத்தின் பலன், அதன் பயங்கரத்தன்மை அவனை பாவத்தி-ருந்து இரட்சிக்க தேவனது ஆச்சரியமான அன்பு ஆகியவைகளை அறிந்திருப்பான். அவன் நீதிக்காக நிலை நிறுத்தப்பட்ட குணலட்சணத்தையும், பாவத்தின்மேல் ஒரு வெறுப்பையும் பெற்றிருப்பான். இந்த வெறுப்பு நித்தியமாக அவனை பாதுகாக்க போதுமானதாக இருக்கும். நீதிக்கும் அநீதிக்கும் தேவனுடைய அன்பின் மகிமையான பிரசாரத்திற்கும், குழியின் (இதி-ருந்துதான் அவர்கள் உயர்த்தப்பட்டார்கள்) பயங்கரம் மற்றும் இருளுக்கும் இடையேயான வித்தியாசம் வெளிகாட்டப்பட்ட பிறகும்

களங்கத்தின் அடிமைத்தனத்தை விரும்பி, தேர்ந்தெடுத்தால் அவர்கள் இரண்டாம் மரணத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள்.

மனிதன் முதன்முதல் தனது பரிபூரண நிலையி-ருந்து விழுந்து மரண தண்டனை அறிவிக்கப்பட்ட போது அந்த நிலைமையே கோவா ஒரு அன்பான தேவன் என்று வெளிப்படுத்தவில்லை; அவன் தேவனைப்பற்றி அறியாமலேயே இருந்திருந்தால், தனது பிரிக்கப்பட்ட, பாவ நிலைமையிலேயே சந்தோஷமாக இருந்திருப்பேன் என்று நினைத்தான். ஸ்திரீயின் வித்து சர்ப்பத்தின் தலையை நசுக்கும் பொழுது, திரும்பக் கொடுக்கும் காலம் வருவதுபற்றி தேவன் ஒரு குறிப்பை கொடுத்தார்; ஆனால் அந்த அறிக்கை தெளிவாக இல்லை. ஆகையால் மனிதன் சில விதிவிலக்கைத்தவிர, தேவனை மறக்கவும், அவர்களது சிந்தனையிலும் அன்பிலும் அவருக்கு இடம் கொடுக்காதிருக்கவும் முயற்சித்தார்கள். படிப்படியாக அவர்கள் அவரை விட்டு மென்மேலும் அவருக்கு தூரமாக சென்றனர்.

“தேவனற்றவர்களும்

நம்பிக்கையில்லாதவர்களும்”

பரிசுத்த பவுல் இது குறித்து கூறும்போது, தேவன் மனுக்குலத்தை கேடான சிந்தைக்கு ஒப்புக்கொடுத்தார் என்று அறிவிக்கிறார். அவர்கள் தேவனை தங்கள் மனதில் நிறுத்த விரும்பாததால், தீய வழிகளுக்கும் இழிவான சிந்தைக்கும் ஒப்புக்கொடுத்து, துக்ககரமான அனுபவத்தினால், பாவத்தின் கசப்பான கனிகளையும், அது கொண்டு வருகிற துன்பம், சோகம், கர்வம் ஆகியவற்றினால் கற்றுக்கொள்ளவும் ஒப்புக்கொடுத்தார். “நம்பிக்கையில்லாதவர்களும் இவ்வலகத்தில் தேவனற்றவர்களுமாயிருந்தீர்கள்” என்று அப்போஸ்தலர் அறிக்கையிட்டபடி மனிதன் தனது நிலையை உணர்வதற்கு முன்பாக அவனது வக்கிரமான இருதயம் உடைக்கப்படவேண்டும். மனுக்குலம் கசப்பான அனுபவங்களை பெற்றிருக்கிறது. மேலும் ஒன்றைக்காட்டிலும் இன்னும் ஒரு படி கீழே துன்மார்க்கத்திற்கு சென்றிருக்கிறது. இதுவரை தேவன் இருக்கிறார் என்று அநேகர் அறியாமல் சுயசித்தம் மற்றும் தீய செயல்களினால் மனுக்குலம் தேவனைவிட்டு மிக அதிகமாக விலகியிருக்கிறது. மற்றவர்கள் பேயை தங்கள் மனதில் வைத்து தேவனாக வழிபடுகிறார்கள். ஆகையால் பரிதாபகரமான உலகம் இன்றைக்கு துர்நடத்தையிலும் வருத்தத்துடனான குழப்பத்திலும் இருக்கிறது.

அநேகர் இயற்கைச் சட்டம், முன்னேற்றம் மற்றும் தொடர்ந்து முன்னேற்றத்துக்கான சட்டம் இருப்பதாக நம்புகிறார்கள். இப்படியாக இயற்கையை ஆளத்ததுவ மில்லாத தேவனாக பேசுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு தேவனை அவர்கள் ஆராதிக்க முடியாது; ஏனெனில் ஆள் தத்துவமில்லாத தேவன் அவர்கள் மீது இரக்கப்பட்டு அவர்களது துன்பத்தி-ருந்து அவர்களை விடுவிக்க முடியாது. ஆனால் வேதாகமமானது புத்தியுள்ள ஒரு தேவனை, இரக்கமுள்ள ஒரு தேவனை, தமது சிருஷ்டிகளின்மேல் அக்கறை கொண்ட, தமது சொந்த மகிமையின் சாயலுக்கு அவர்களை திரும்பிக் கொண்டு வருகிற ஒரு தேவனை தருகிறது. இந்த அன்பான, ஜீவனுள்ள தேவனை நாம் அறிந்திருப்பதால் நாம் எவ்வளவு சந்தோஷம் அடைகிறோம்! அவர் தமது மகா பெரிய வேலையை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னரே, அவரது ஆச்சரியமான

திட்டத்தையும் அவரது இரகசியமான ஆலோசனைகளையும் நம்மை அறியப்பண்ணினதால் நாம் எவ்வளவு சந்தோஷம் அடைகிறோம்! இந்த மகா திட்டத்தில் நமது இடத்தையும், மகிமையான பங்கையும் அறிகிறதால் மாத்திரமல்ல, தவித்து வேதனைப்படுகிற பரிதாபகரமான சிருஷ்டிகளுக்கும் ஆசீர்வாதம் உண்டு என்று நாம் அறிகிறதால் மாத்திரமல்ல, தவித்து வேதனைப்படுகிற பரிதாபகரமான சிருஷ்டிகளுக்கும் ஆசீர்வாதம் உண்டு என்று நாம் அறிகிறதால் நமது இருதயம் எப்படி களி கூருகிறது!

விசுவாசத்திற்குத்தக்கதான ஆசீர்வாதங்கள்

தேவனுடைய பிள்ளைகள் தேவனுடன் இருதய பூர்வமாக நெருங்கிவருவதற்குத் தக்கதாகவும், அவரது சத்தத்தை பழங்கால தீர்க்கதரிசிகள், இயேசுகிறிஸ்து, அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் அவர் அளித்து வருகிற அனுதின அருள் மூலமாகவும், கேட்கிற அளவுக்குத்தக்கதாகவும் அவர்கள் நல்ல ஒரு செய்தியை, மகிமையான ஒரு செய்தியை, அவரது அன்பான தயவை உறுதிப்படுத்துகிற செய்தியை கேட்கிறார்கள். அவரது வல்லமையையும், முழு உலகத்தையும் இரட்சித்து ஆசீர்வதிப்பதற்குத் தமது வல்லமையை அப்பியாசப்படுத்துகிற அவரது நோக்கத்தின் செய்தியையும் கேட்கிறார்கள். வேதாகமமே உறுதிப்படுத்துவது போல அது “எல்லா ஜனத்துக்கும் மிகுந்த சந்தோஷத்தை உண்டாக்கும்” செய்தியாகும். சிலர் இந்த நல்ல செய்தியை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உடனடியாக விசுவாசித்து ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். எந்த அளவிற்கு இதை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கிறானோ அவன் அந்த அளவுக்கு முழுமையாக ஆசீர்வதிக்கப்படுவான். அறிவு மற்றும் விசுவாசம் இரண்டும் அந்த ஆசீர்வாதத்துக்கு அவசியமாக இருக்கிறது. தற்போது சிலருக்கு விசுவாசம் இருப்பதில்லை, சிலருக்கு அறிவு இருப்பதில்லை. விசுவாசம் இல்லாதவர்கள் அடுத்த யுகம் வரை காத்திருக்க வேண்டும்.

சிலர் நவீன கருவிகளையும் கணித கணக்கீடுகளையும் கொண்டு விண்வெளியை ஆராய்ந்து நமது சூரிய மண்டலத்தின் மையமாகிய சூரியனின் தூரத்தை கணக்கிடுகிறார்கள். தொலை நோக்கியைக் கொண்டு அண்ட சராசரங்களையும் ஆராய்ந்து அதன் அழகான தோற்றத்தையும் அதன் மகிமையையும் அவர்கள் காண்கிறார்கள். கிரகங்களின் இயக்கங்களையும் அதன் பல்வேறு நியமப்பாதைகளையும் ஆராய்ந்து, அதன் எதிர்கால நிலைகளை அவர்கள் முன்னறியக்கூடும். மகா அண்டசராசரத்தில் கணக்கற்ற மண்டலங்கள் இருப்பதை அவர்கள் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளக்கூடும். உண்மையிலேயே, “வானங்கள் தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகிறது, ஆகாய விரிவு அவருடைய கரங்களின் கிரியையை அறிவிக்கிறது. பகலுக்கு பகல் வார்த்தைகளைப் பொழிகிறது, இரவுக்கு இரவு அறிவை தெரிவிக்கிறது. அவைகளுக்குப் பேச்சுமில்லை, வார்த்தையுமில்லை, அவைகளின் சத்தம் கேட்கப்படுவதுமில்லை. ஆகிலும் அவைகளின் சத்தம் பூமியெங்கும், அவைகளின் வசனங்கள் பூச்சுக்கரத்துக் கடைசி வரைக்கும் செல்லுகிறது.” சங்கீதம் 19:1-4

சர்வ வல்லவரின் ஆச்சரியமான வேலைகளை ஆராய்கிற ஞானவான்கள், தேவனுடைய அன்பு அவரது குமாரனாகிய நமது இரட்சகரில் வெளிப்பட்டதை உணர்வோ

அல்லது மெச்சுவோ செய்யவில்லை. தேவனுடைய வல்லமையின் ஒரு குறிப்பிட்ட அறிவு அவர்களிடம் இருக்கிறது, ஆனால் அவர்களில் வெகு சிலர் மட்டுமே தேவனுடைய குணலட்சணங்களை சரியாக உணருகிறார்கள். அப்போஸ்தலர் பவுல் உண்மையாக கூறியிருப்பதாவது: “தேவஞானத்துக்கேற்றபடி உலகமானது சுயஞானத்தினாலே தேவனை அறியவில்லை.” (1 கொரிந்தியர் 1: 21) யாரும் தன் சுயமான குறிப்பிட்ட வழியில் தேவனை அறிந்து காக்கப்பட தேவன் திட்டம் பண்ணவில்லை. மனித ஞானத்தினால் தேவனை காண இயலாது.

தேவன் இப்போது உண்மையான ஞானம் உள்ளவர்களை மட்டுமே தேடிக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த ஞானத்தில் தங்களது குறைவையும் தங்களுக்கு போதனையும் வழிநடத்துதலும் தேவை என்பதையும் உணருகிறார்கள். தேவனைப்பற்றிய செய்தி அவர்களிடம் கொண்டு வரப்படும்போது தேவையான விசுவாசத்தை அவர்கள் அப்பியாசப்படுத்துவார்கள். மற்ற அனைவரும் வரப்போகிற ஆசீர்வாதமான யுகத்தில் மட்டுமே உணருவார்கள். இப்போது சுய கர்வத்தினால் அதிக ஞானமாய் இருப்பவர்கள் அவமான அனுபவங்கள் மூலமே தாழ்மையான மனோபாவத்திற்கு கொண்டு வரப்படுவார்கள். பேதமையுள்ளவர்களுக்கு உண்மையான விசுவாசத்திற்கு வழி நடத்தக்கூடிய உண்மையான அறிவு கொடுக்கப்படும்.

உயர் குடும்பத்தை சேர்ந்தவர்களில் உலக ஞானமே நிறைந்திருக்கிறது. அவர்கள் எல்லையில்லா விண்வெளியில் கோடான கோடி கூரியமண்டல உலகங்கள் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிற அண்ட சராசரங்களையும் சிந்திக்கிறார்கள். அவர்கள் பூமியைக் கவனிக்கிறார்கள். நாம் வசிக்கிற சிறிய கிரகத்தின் அற்பமான அளவைப்பற்றி சிந்திக்கிறார்கள். பூதக்கண்ணாடி (மைக்ரோ ஸ்கோப்) மூலம் தாவரம் மற்றும் புவின் அமைப்பை ஆராய்கிறார்கள். அவர்கள் பொருளின் அணு, அணு மூலக்கூறு, சிறுபொருள், நுண்ணுயிர், பேக்டீரியா (விவாதிக்கிருமி) ஆகியவைகளை ஆராய்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் தலையை குலுக்கி கூறுகிறதாவது; “இப்படிப்பட்ட எல்லையற்ற வல்லமையுள்ள ஒரு தேவனானவர் மனிதனைப்பற்றி எப்படி அக்கறை கொள்வார்! நம்மை பற்றி சிந்திக்க தூரத்திலேயும், நேரமே இல்லாமலும் இருக்கிறார்!” இப்படிப்பட்டவர்கள் அறிவு பெற இன்னும் அனுகூலமான நேரத்திற்கு காத்திருக்க வேண்டும். இயற்கையாகவே கொஞ்சம் விசுவாசத்தை பெற்றிருக்கிறவர்கள் மற்றும் தேவனது அன்பில் விசுவாசம் வைக்கவும் அவருடனான அந்நியோந்நியத்திலும் ஐக்கியத்திலும் வர விருப்பங்கொள்ளவும் அவரைப்பற்றியும் அவரது குணலட்சணம் பற்றியும் போதுமான அறிவைப் பெற்றிருக்கிறவர்களிடம் மட்டும் அவர் தொடர்பு வைக்க முடியும்.

தற்போது கையாளப்படும் ஒரு விஷேத்த வகுப்பார்

தேவனிடம் வருவதற்கு விசுவாசமே முக்கியமானது என்பதே நமது தலைப்பு வசனத்தில் அப்போஸ்தலரின் அடிப்படை வாதமாக இருக்கிறது. விசுவாசத்தை அப்பியாசப்படுத்தாத யாரையும் தேவன் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார். விசுவாசத்தின் மூலமாக இப்படிப்பட்ட

வெற்றிகளைப் பெற்று, தேவனை அவர்கள் சந்தோஷப்படுத்தினார்கள் என்ற சாட்சியத்தைப்பெற்ற பழைய ஏற்பாட்டு கால பாத்திரவான்வான்களை பரிசுத்த பவுல் விவரிக்கிறார். தேவனிடம் வர விரும்புகிறவர்கள் இப்பொழுது அவரை விசுவாசிக்க வேண்டும். கர்த்தரிடம் வர விரும்புகிறவர்கள் சிலர் அவரிடம் இழுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவரை விட்டுப் பிரிந்து தூரமாய் சென்ற மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தேவனைப்பற்றிய உண்மையான அறிவு இல்லாமல் “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனால்” மொத்தமாக குருடாக்கப்பட்டவர்கள். (2 கொரிந்தியர் 4:3,4)

நமது தலைப்பு வசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தேவனிடம் வருகிற அல்லது வர வாஞ்சிக்கிற வகுப்பார் அவர்களது சிருஷ்டிகரிடம் இருதய பசி உள்ளவர்கள். அவருக்கான ஏக்கத்தை வேறு எதுவும் திருப்திப்படுத்தாது. அவர்கள் தங்களிடமே கூறிக்கொள்கிறதாவது: “என்னை உண்டாக்கின தேவன் ஒருவர் இருக்கிறார். பரந்து விரிந்த அண்ட சராசரத்தையும் எனது சொந்த உடற்கூறையும் எந்த அளவுக்கு அறிகிறோனோ அந்த அளவுக்கு தேவனுடைய வல்லமை மற்றும் ஞானத்தை பார்க்கிறேன்; அந்த அளவுக்கு எனது சிறுமையையும் பலவீனத்தையும் தேவையையும் உணர்கிறேன். இந்த மகா தேவனுக்காக எனது ஆத்துமா கூக்குர-டுகிறது. அவர் தமது மானிட சிருஷ்டிகளுக்காக அக்கறை கொள்கிறார் என்கிற உண்மையை பழங்கால தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாக வெளிப்படுத்தினார் என்றும் தம்மைப்பற்றிய ஒரு வெளிப்படுத்தலை ஏற்படுத்தினார் என்றும் நான் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அவரது அதாவது இந்த ஊழியர்கள் மூலமாக தேவன் அறிவித்திருக்கிறவைகளை ஆராய வேண்டும் என்று கூறுகிறேன். மேலும் அவர் தம்மையும் தமது அன்பையும் தமது குமாரன் இயேசு கிறிஸ்து மூலமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்றும் நான் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். மேலும் இந்த தேவகுமாரன் பூமிக்கு வந்து, பாவம் நிறைந்த மனிதன் ஜீவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மரித்தார் என்றும் நான் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். உண்மையிலேயே தேவன் தமது செய்தியை மனிதனுக்கு கொடுத்திருப்பாரேயானால் அந்த செய்தியை நான் விரும்புகிறேன்; நானும் அவரது ஆசீர்வாதத்தை பெறும்படியாக அவரிடம் நான் இழுக்கப்படுவேன்.”

கர்த்தர் தமது வசனத்தின் மூலம் இப்படிப்பட்டவர்களை உற்சாகப்படுத்துகிறார். அவர் சொல்கிறதாவது: “என்னிடத்தில் சேருங்கள், அப்பொழுது நான் உங்களிடத்தில் சேருவேன். அவரது சித்தத்தை அறியும்படி தேடுகிற இவர்களுக்கு, தேவன் அவர்களது விசுவாசத்திற்கு பரிசளிப்பவராகிறார். அவரிடம் வருகிறவர்கள் அனைவருக்கும் பாவபரிசாரம் பண்ணுகிறவர் யார் என்பதை குறிப்பிடுகிறார். அவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வழியின் மூலம் அவரிடம் வருகிறவர்களுக்கு இரட்சகர் அவர்களது பரிந்து பேசுகிறவராக இருப்பார் என்று அறியப் பண்ணுகிறார். அதற்கான நிபந்தனை தங்களது ஜீவனை அவரோடு ப-யிடுவதற்கான அர்ப்பணமும், விசுவாசமுமாகும். இப்படியாக படிப்படியாக அவர்கள் இரட்சிப்பின் முழுமைக்குள் வந்து, சிலுவையின் இரத்தத்தின் மூலம் மகா பரிசுத்தத்திற்குள் நுழைகிறார்கள். அவர்கள் பிரியமானவரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

எளிதில் நம்பும் குணம் விசுவாசமல்ல

பலர் தங்களிடம் விசுவாசம் இருப்பதாக எண்ணுகிறார்கள், ஆனால் உண்மையில் பார்க்கும் போது எளிதில் நம்பும் குணமாகவே இருக்கிறது. அவர்கள் சொல்லுகிற விசுவாசமானது தேவனுடைய வசனத்திலும் அவரது வாக்குத்தத்தங்களிலும் உருவானதல்ல. இத்தகைய எளிதில் நம்பும் குணம் மகா சோதனை காலம் வரும்போது நிச்சயமாக விழுந்துபோகும். எளிதில் நம்பும் குணம் என்பது எதையும் நல்ல காரணம் இல்லாமலும் உறுதியான ஆதாரம் இல்லாமலும் ஏற்றுக் கொள்வதாகும். மாறாக விசுவாசம் என்பது ஒன்றை மறுக்கமுடியாத ஆதாரத்துடனும், நம்பகத் தன்மையுடனும் உண்மைத் தன்மையுடனும் இருப்பதை ஏற்றுக் கொள்வதாகும். தேவனில் விசுவாசத்தை அப்பியாசப்படுத்துவதால் நாம் அவரிடம் நெருங்கி நெருங்கி வருகிறோம்.

“உங்கள் விசுவாசத்தின்படி உங்களுக்கு ஆகக்கூடியது என்பது ஆண்டவருடைய வார்த்தை. விசுவாசத்தின் ஒவ்வொரு அப்பியாசமும் உண்மையானதும் வெளியரங்கமாக தெரிகிறதுமான ஒன்றின் அடிப்படையின்மேல் இருக்கிறது. விசுவாசம் மனத்தளவில் உணரக் கூடியதும், வெளிப்படையாகவும் சரீர பிரகாரமாகவும் தெரிகிறதுமாக இருக்கிறது. உண்மையான ஞானம், விசுவாசிப்பதற்கு இரண்டு ஆதாரங்களைத் தேடுகிறது. “கர்த்தருடைய இரகசியம் அவருக்கு பயந்தவர்களிடத்தில் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு தமது உடன்படிக்கையைத் தெரியப்படுத்தினார்.” (சங்கீதம் 25:14)

அவர்கள் கீழ்ப்படித-ன் பாதையில் செல்வதால் இந்த விசுவாசத்தின் பெருக்கம் வருகிறது. விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலும் நமது இரண்டு பாதங்களை போன்றவை. நாம் ஒன்றை முதல் முன் வைக்கிறோம். மற்றொன்றை அடுத்து வைக்கிறோம். பிறகு முதலாவதை முன் வைக்கிறோம். இப்படியாக நாம் தேவன் குறிப்பிடுகிற பாதையை பின்பற்றி கீழ்ப்படித-ன் ஆவியில் தொடர்வதின் மூலம் விசுவாசத்தில் அபிவிருத்தி அடைகிறோம். “நாம் தரிசித்து நடவாமல் விசுவாசித்து நடக்கிறோம்.” நமது பரலோக பிரயாணத்தின் தொடக்கத்தி-ருந்தே நாம் நல்ல, வெளியரங்கமான ஆதாரங்களைப் பெற்றிருக்கிறோம். வெளிப்புறத்திலுள்ள

அனைத்து ஆதாரங்களைக் காட்டிலும் நமது பிதாவின் அன்பு மற்றும் அக்கறைக்கு ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவனுக்கு தனது சொந்த அனுபவங்களிலேயே அபரிமிதமான ஆதாரங்களைப் பெற்றிருக்கிறான். ஆண்டவர் கூறினதாவது: “ஒரு காசுக்கு இரண்டு அடைக்கலான் குருவிகளை விற்கிறார்கள் அல்லவா? ஆயினும் உங்கள் பிதாவின் சித்தமில்லாமல், அவைகளில் ஒன்றாகிலும் தரையிலே விழாது....அநேகம் அடைக்கலான் குருவிகளைப் பார்க்கிலும் நீங்கள் விசேஷித்தவர்களாயிருக்கிறீர்கள்.” (மத்தேயு 10:29,31) தேவனுடைய பிள்ளை நெருக்கமான பாதையில் முன்னேறுவதால் அவன் நமது கர்த்தரின் வார்த்தைகளின் முழு பொருளை அறிந்து கொள்ளுகிறான்.

ஆகையால் ஆண்டவருடன் நெருங்கி நடக்கிற கிறிஸ்தவன் “விசுவாசமானது நம்பப்படுகிறவைகளின் உறுதியும் காணப்படாதவைகளின் நிச்சயமுமாயிருக்கிறது” (எபிரேயர் 11:1) என்கிற அப்போஸ்தலரின் வார்த்தைகளின் சத்தியத்தை கண்டுபிடிக்கிறான். விசுவாசமானது நமது நம்பிக்கைக்கு ஒரு அடிப்படை அல்லது அடித்தளம் மட்டுமல்ல, அது உண்மையான பொருள் -மனதின் பொருள், சொல்லப்போனால் அது உள்ளத்தை தூண்டி, தெளிவுப்படுத்துகிறது. விசுவாசமானது நமது கையில் பிடித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு பொருளோ அல்லது நமது காலோடு நடக்கக்கூடிய பொருளோ அல்ல. தேவனை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சிநேகித்து தனது அன்பான ஊழியத்தை கொடுக்க தேடுகிறவர்களுக்கு தேவன் கொடுக்க இருக்கிறவைகளை பற்றியும் தேவனைப்பற்றியும் அறிவில் முன்னேறுவதால் விசுவாசமானது நமது மனத்திற்கு பலமாகிறது. விசுவாசமானது எந்த ஒரு உலோகப் பொருளைப் போல நமக்கு உண்மையானதும் வெளியரங்கமாக தெரிகிறதுமானதாகிறது, அதைக் காட்டிலும் இன்னும் மேலானதாகிறது. ஏனெனில் நாம் எவைகளின்மேல் விசுவாசம் வைத்திருக்கிறோமோ அவைகள் நித்தியமானவைகளாயிருக்கின்றன.